

НАРЪДЪН БУДИТЕЛЪ

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лева.

Излиза всяка
СЪБОТА.

Независимъ вестникъ за християнска просвѣта и информация.

Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОПЗАСИЛЕВЪ — Шуменъ
улица „В. Левски“ или печатница „СПАСЪ ПОПОВЪ“.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ

по споразумение.

БРОЯ 1 левъ.

Пролѣтътъ иде.

Мисли предъ великия постъ.

Дълги месеци земята бѣ склована отъ тежка зима. Ледове покриваха рѣки, езера и морета. Студено! Мжчително! Сжщо така и студената вълна на грѣха държи съ години склована и безчувствена къмъ доброто, истината и правдата хиляди и милиони човѣшки души.

Но... всичко се движи, всичко се мѣни. Това е законъ въ природата. Топлиятъ лѣхъ на пролѣтътъ вече се чувствува. Снѣговетъ се топятъ. Ледоветъ се пукатъ и свличатъ по течението на рѣкитъ. Тържеството на пролѣтътъ съ нейнитъ топли дни прекрасни цвѣта наближава. Такова тържество, такава промѣна, чака и нашитъ души. Тя трѣбва да стане и вътре самитъ насъ, хората. Защото, ако у насъ въ душитъ е студено, неспокойно, нерадостно, въшната хубост на природата ще мине и заминее—насъ тя ще погали, ние не ще я видимъ, не ще я почувствуваме, не ще имаме сърдце да се порадуваме.

Иде, дойде вече, Великиятъ постъ за християнитъ — време за душевно смирение, очистиране, окаяние. Благоприятно време за душевенъ, волевъ подвигъ—динъ гласъ вътре у всѣкиго насъ—гласътъ на съвестта—вика, че сме нечисти, подлани да побързае и признае грѣховността си. Ние сме горди. Сърдцата ни, вътрешниятъ нашъ човѣкъ, е гордъ, непослушенъ, упоритъ. Не иска да се прегъне. „Какъ? Че иде въ църква? Ще се кае за грѣховетъ си? Ще се смирявамъ? Че кой отъ „умнитъ“, „образованитъ“, „интелигентнитъ“ постъпва така? Че ми се смѣятъ!“

Трудно е да победишъ себе си. Вѣчната борба между доброто „азъ“ и злото „азъ“ въ такива дни на всенародно разкаяние, каквото Де наредила църквата, особно силно се

разпадва. Тази борба, обаче, трѣбва да свърши съ победа за доброто, съ победа на съвестта. Да се лишимъ отъ душевна чистота и спокойствие заради мнението на тълпата, ще рече да се покажемъ немощни, страхливи, зависими, жалки, недостойни за величието на светостта и съвършенството, на прогреса. „Който се отрича отъ Мене предъ хората, и Азъ ще се отрича отъ него предъ Небесния Отецъ“.

Нашето сърдце трѣбва да се разтрепери предъ бездната, въ която дърпа да ни въвлече грѣха. То трѣбва да омекне. Първата стѣпка къмъ чистия животъ е *разкаянието*. Съвестта шибя. Ние слушаме, съзнаваме, приемаме. Душата боли подъ бича на съвестта, но разкаянието слага на ранитъ елей и болката омеква. Развълнуваната душа тжгува и поглежда въ очи надеждата. „О, ще се изскубна азъ отъ веригитъ на грѣха! Ще си върна свободата и радостта на чистото сърдце!“

И ние можемъ да си върнемъ „радостта на чистото сърдце“. Църквата ни е дала тайнството *изповѣдь*. Когато разкажемъ нѣкому скръбта си, дѣлимъ я съ него—олеква ни. Когато му разкажемъ радостта си, правимъ я по-голяма—удвояваме я. Когато се изповѣдаме, когато кажемъ грѣха си, ние сваляме отъ душата си едно тежко бреме, което години е държало въ „тежка зима“ нашата душа. Великиятъ постъ е благоприятно време за покаяние, за очистиране, обнова и окрила на душата. Отъ насъ зависи да стопимъ ледоветъ въ своята душа, да върнемъ чистотата ѝ, да срещнемъ тамъ пролѣтътъ и съ радостъ да се върнемъ въ живота за нова дѣлова работа. Ще го направимъ ли?

Ек. Д-ръ Панайотова

леди на нашитъ съседи, намѣрили добра почва за своитъ пѣклени планове въ слабата духовна култура на тоя край.

Северната ни съседка иска да включи въ своитъ предѣли тихия бѣлъ Дунавъ и да го направи своя национална рѣка, като съ това ни отнеме единствения пѣтъ къмъ западната култура и цивилизация, а западната—претендира да премѣсти източната си граница до Искра!

Видинъ—столицата на едно отъ старитъ български царства, Видинъ—девствената презъ всички времена крепостъ, Видинъ—който презъ безумнитъ септемврийски събития спаси България, Видинъ—който даде хиляди свидни жертви по всички бойни поля на Балкана, Видинъ—стариятъ Бдинъ—който винаги е билъ единъ отъ най-хубавитъ и блестящи бисери въ короната на българскитъ царе, е въ смъртна опасностъ отъ северъ и западъ защото се намира не само въ национална дефансива, а защото следъ свѣтовната война е и въ национално отстѣпление, водящо го къмъ сигурно робство, ако постоянствуваме въ нашето безразличие и незаинтересованостъ.

Средствата, съ които си служатъ нашитъ врагове за своята пропаганда, ни сж известни: литература, парични помощи, образовни училища и учители въ крайграничнитъ зони и широко отваряне вратитъ на всичкитъ си учебни заведения за нашата младежъ.

Срещу всичко това ний нищо не сме направили до сега и продължаваме упорито да бездействуваме.

Неможе всичката вина за това положение да се хвърли върху добритъ видински граждани, които по бойнитъ поля се покриха съ вѣчна слава и показваха на свѣта, че сж добри български, когато отговорнитъ фактори сж направили съвсемъ малко или дори нищо за борба съ тия пропаганди.

Хвърлете бѣгълъ погледъ върху нашия край и ще се увѣрите, че това е така—въ пограничнитъ села училищата сж малки и нехигиенични и имъ липсватъ много учебни пособия, а въ окръжния центъръ Видинъ, толкова заслужилъ на България, липсва дори здание за гимназия. И не е чудно да не бждемъ изненадани и изпреварени съ построяването на сръбска и ромънска такива!

За срамъ на народъ и държава частъ отъ мжжката гимназия се помѣщава въ старата турска поща на Пазвантъ-Оглу, каменно здание, което доскоро служеше на частитъ отъ гарнизона за складъ на бракувани вещи и конюшна, по стѣнитъ на което тече влага и мирише на плесень; а другата частъ се помѣщава въ бившето винарско училище, което има великолепно изби за приготвяване отрова за хората, но не и класни стаи. Въ сжщото положение е и девическата гимназия.

Но не така е у съседитъ ни. Обърнете погледитъ си къмъ Калафатъ, Зайчаръ и Неготинъ и съ тжга ще констатирае горчивата истина, че тамъ има училища дворци, комфортно обзаведени съ инвентаръ и учебни пособия и надъ всяка класна врата стои портрета на единъ националенъ герой, за да напомня на учащата се младежъ националната имъ гордостъ.

Училищата, тия храмове на национално съзнание и култура, сж въ окаяно положение въ нашия край, а у съседитъ ни тѣ цѣфятъ и мощно прѣскаатъ своитъ лжчи, които пробиватъ и нашитъ жилища.

И до сега нищо не е направено отъ държавата въ това отношение, защото или общинската управа е опозиционна въ Видинъ, или правителството е заето съ своитъ тѣсно партийни грижи и интереси.

Дори се говори за закриването на частъ отъ учебнитъ заведения въ града ни и справедливо тоя слухъ е разтревожилъ всички граждани. Ако стане, то ще се извърши най-големата несправедливостъ къмъ тоя застрашенъ край.

Народътъ ни е щедъръ и парични срѣдства за просвѣта има, но не сж потърсени или добре употребени.

Не е ли ирония да се строи за 30-40 човѣшка грамаденъ агрономически факултетъ; да се харчатъ милиони за медицински факултетъ, издържката на който струва много повече отъ ако бѣха изпратени сжщитъ хора да следватъ въ странство на държавни срѣдства; да се харчатъ стотици милиони за театъръ, въ който ще ходятъ ограниченъ брой посетители? Като че ли се мжчимъ да надраснемъ себе си.

Не отричамъ културната роля на тия институти, но предъ наличността на липсата на поважни за народа ни нужди, тѣ търпѣха отлагане и забавяне.

Управници, вие който носите отговорностъ предъ племе и история, изпълнете отечествения си дългъ къмъ видинския край, тѣй както всички ний отъ него изпълнихме дълга си къмъ васъ и Родината.

По добре е всички да загинемъ, отколкото единъ день синоветъ, дѣщеритъ и внуцитъ ни да станатъ власи и сърби и, като нѣкогашнитъ еничари, да тъпчатъ съ крака, мачкатъ и горятъ съ ржце всичко, което би говорило за българско царство и господарство! Изгубихме много цѣли части отъ нашето отечество, но дано не доживѣемъ загубването на видинския край!

Другъ единъ отъ голѣмо значение факторъ, който сжщо може да изиграе грамадна роля въ националното спасяване на родния ни край, е народната ни църква, която е съ голѣмо влияние върху народа.

Може да ни се отговори, че Богъ разбира на всички езици, и че всѣки е свободенъ да се моли Богу на матерния си езикъ.

Не! Небива! Въ България въ българскитъ черкви Богъ „разбира“ само на български езикъ. Въ интереса на племето ни църквата не трѣбва да допусне това, защото, ако не дай Богъ Видинъ бжде заграбенъ отъ враговетъ ни, бждете увѣрени, че още на другия день нашитъ сасеници ще бждатъ прокудени и никога вече не ще чуемъ тѣхнитъ напѣствени пастирски слова на майчиния ни езикъ. Не е ли такава действителността въ заробенитъ наши покрайнини? Отъ Амвона и отъ Оларъ на светата ни църква нека словото Божи е въ предѣлитъ на България се чете само на български!

Нека въ загубилитъ българския си видъ села се изпратятъ най просвѣтителитъ свещеници, които непрекъснато да будятъ националното съзнание успоредно съ религиозното възпитание на народа.

Училище и Черква дружно трѣбва да готвятъ бжднинитъ на нашия край.

Изъ живота на свещенството

Организацията на свещенството—тѣхниятъ съюзъ—„напредва“. Особни облаги отъ този съюзъ свещеницитъ не виждатъ, освенъ, че нъ всѣки свещеникъ тази организация годишно струва 8-90 лева (една месечна свещенческа заплаща) и отъ друга страна, че нѣколко „умни“ попове отъ по старата генерация сж заседнали вече десетина години здраво около креслата на съюза, въ който капитал нарастна на нѣколко милиона лева, и „управляватъ“ този капиталъ, като дърпатъ и нашии къмъ своитъ джобов. Единъ отъ тия голѣмци е най-големиятъ „дипломатъ“ попъ въ България Протоиерей Ханджиевъ, който, казвидъ каква „смѣтка“ има около тая каса, напуста енорята си въ Варна и се преселъ въ София, за да гарантира централното си секретарство до животъ. Понеже свещенството нѣма другъ свой оганъ, освенъ „правителствения“ в. *Пастирско бѣло*, а нъ доволството отъ самитъ ржководители расте все повече, ние сме замолени отъ нѣко свещеници да даваме мѣсто въ нашия вестникъ на протеснитъ статии срещу ржководството въ Съюза. За доброто на свещенството, макаръ че голѣмото множество отъ нашитъ четъ сж миряни, ние съ тѣхно решение, ще даваме мѣсто такива статии. Не е добре отъ скромностъ, отъ излишно чувство на приличие, да оставя безредието да се шири, „да дитъ да лудуватъ“.

Тукъ помѣстеното писмо отнася до нередовности въ управата на свещеническия съюзъ. Официалниятъ орбона църквата „Църковенъ вестникъ“ не може да даде на такава писмо или тран. Ние се чудимъ защо

Български, Подполковникъ. — Шуменъ.

„Въ опасностъ“.

Преди нѣколко дни присжтствувахъ на беседитъ на г. Д-ръ Чакъровъ, Началникъ на отдѣлението за основното образование при Министерството на просвѣтата, който говори за тема „Национално съзнание и национално възпитание“.

Една мисль като червена нишка пролича въ тия му беседи, а именно, че отъ освобождението и до днесъ националниятъ народъ се намира въ положение на национална дефанзива, която застрашава съществуването му и затриване то му отъ картата на Европа.

Това бѣ една вѣрна преценка на истинското положение на племето ни, направена отъ единъ високо просвѣтенъ и любящъ го неговъ синъ.

Цѣлата аудитория слушаше

съ затаенъ дѣхъ тихитъ, но парящи слова на лектора и го изпрати съ бурни възторзи, възрадавана, че дѣлото за националното пробуждане на обхванатия отъ тжпо безразличие нашъ народъ, се подема отъ неговитъ просвѣтни върхове, които добре сж разбрали своята историческа отговорностъ предъ племето ни.

Отъ беседитъ излѣзохъ съ препълнено отъ тжга сърдце предъ нерадостната перспектива за народа ни и частно за нашия хубавъ и сжплъ видински край*), къмъ който нахално сж насочени алчнитъ пог-

*) Авторътъ на статията е родомъ отъ Видинъ. Но Видинъ и цѣлиятъ онзи край сж сжпли за всички ни, затова даваме мѣсто на сатията му, предназначена за единъ видински вестникъ Б. Р.

яты Протоиерей Петровъ, на-
шиятъ дописникъ, си е хабилъ
мастилото да пише до „Ц. в.“

До редакцията на „Цър-
ковенъ вестникъ“

въ гр. София

Отъ първи януарий т. г. ре-
дакцията на „Пастирско дѣло“,
органъ на свещеническия съ-
юзъ, започна съвършено не-
редовно да ми изпраща вест-
ника. Броеве №№ 1, 4, 19,
20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 30,
31, 32 и 34 не съмъ получилъ.
Оплакахъ се направо въ ре-
дакцията, не се обърна вни-
мание. Оплакахъ се и чрезъ
епар, братство въ гр. Враца
и отъ тамъ нищо. Напоследъкъ
не получихъ и брой 46. Моятъ
вестникъ се указа адресиранъ
до Прот. Василий Дошевъ отъ
гара Червенъ брѣгъ. Такива
грѣшки много пѣти сж се слу-
чавали и затова азъ не полу-
чавамъ редовно „П. Д.“ Мои
оплаквания не сж взети подъ
внимание и затова ще продъл-
жавамъ да не се получава редов-
но. Моля редакцията на „Цър-
ковенъ вестникъ“ да оловести
това, та дано редакторитѣ, ко-
ито считамъ за непоправими
въ това отношение, се вразум-
ятъ.

Да се запита секретарията
на свещеническия съюзъ:

1) Колко свещеници сж по-
минали отъ 1 януарий до сега?

2) За колко сж изплатени
посмъртната помощъ?

3) Вѣрно ли е, че има купъ
заявления още не удовлетво-
рени?

4) На колко възлизатъ су-
митѣ, задържани отъ отчетни-
ци въ разни Митрополии, Ар-
хиер. Намѣстници и пунктови
свещеници?

5) Какав мѣрки сж взети
спрямо неизправнитѣ отчет-
ници?

6) За Свещеникъ Димитрия
Сираковъ отъ гр. Плѣвень,
починалъ на 25 февруарий т.
г. защо се изплати посмърт-
ната помощъ чакъ презъ м.
октомврий т. г.? (Брой 40 П.
Д.)

7) Несчита ли секретарията,
че посмъртната помощъ на
свещеницитѣ е компромети-
рана?

8) Приканвамъ контролния
съветъ да отговори въ най-ско-
ро време.

9) Луковитското околийско
свещеническо братство нѣма
да изпраща никакви суми въ
секретарията до дето не по-
лучи пълно удовлетворение
по всички тѣзи въпроси, въ
знакъ на протестъ.

10) Не е ли удобно св. Си-
нодъ да предприеме една ан-
кета по този случай?

11) Изпращамъ Ви тукъ при-
ложена реклама за свѣтска
литература, изпратена отъ се-
кретарията съ календарчетата
за тази година, за да се ви-
ди каква литература рекламира
Такива имаше много („Мадо-
ната на спалнитѣ вагони“ отъ
Морисъ Декобра съ съблазни-
телна женска фигура на вън-
шната корица. Б. Р.)

гр. Луковитъ 18 декм. 1928 г.

Съ почитъ: Прот. Ник. Петровъ
Драги отецъ Димитрие, ре-
дакторъ на в. „Народенъ бу-
дители“,

Горнето писмо бѣ изпратено
до редакцията на „Ц. в.“, ко-
ято и до днесъ не го е напе-
чатала. Моля редакцията на
„Н. Б.“ да изнесе онова, кое-
то е „за предъ хора“, за да
не се компрометира духовен-
ството.

гр. Луковитъ 9 II 1929 г.

Съ брат. приветъ, Прот.
Ник. Петровъ

П. П. Има още писма, раз-
мѣнени съ Секретарията. Ще
ги изпратя допълнително. Тѣ-
зи братя трѣбва да се мах-
натъ отъ управата на свеще-
ническия съюзъ, за да се ви-
ди какво се върши тамъ

Сжщиятъ.

Времененъ Църк. пѣвчески курсъ въ гр. Шуменъ.

Преди нѣколко дена имахъ
случай да посетя временния
Църк. Пѣвчески курсъ въ гр.
Шуменъ и останахъ очуденъ
отъ всичко онова, което кур-
систитѣ сж изучили въ про-
дължение само на два и поло-
вина месеца.

Имаха частъ по Изт. църк.
пѣне. Отецъ Ст. Поповъ —
преподавателъ по предмета,
бѣше така любезенъ да нареди
курсиститѣ да изпѣятъ нѣкои
откъслечи отъ св. Литургия,
първомъ общо и после по
единично. Безъ преувеличение
курсиститѣ пѣха отлично. Сле-
дующия частъ курсиститѣ имаха
църк. типикъ. Преподавате-
лътъ Отецъ К. Цвѣтковъ из-
питва и тѣ отговаряха много
добре. Отъ виденото и чуто,
дойдохъ до заключение, че отъ
страна на преподавателитѣ е
вложено най-голѣмо старание
и тактъ въ преподаването, а
отъ курсиститѣ непосиленъ
трудъ. Всичката премината ма-
терия е усвоена добре, но, за
жалостъ, тя (общо цѣлата) е
доста обширна и не е въз-
можно за 3 само месеца да
се премине. Курсиститѣ ще
свършатъ курса за 3 месеца,
ще отидатъ по селата си и ще
пѣятъ хубаво само онова, кое-
то сж учили подъ контрола на
преподавателя, а останалото,
неучено въ курса, ще почерни
и наученото. Ако искаме да
имаме добри пѣвци, добре
школувани, необходимо е църк.
настоятелства да жертвуватъ
по нѣщо отъ приходитѣ си и
идущата зима да се открие
втори курсъ, пакъ за 3 ме-
сеца, презъ което време ще
може да се премине и остана-
лата материя, като се обърне
особено внимание на Велико-
постното Богослужение, което
е доста сложно и малко се
знае отъ селскитѣ пѣвци.

Това е, разбира се, мое част-
но мнение. По тоя въпросъ ще
може да си каже думата ко-
мисията, която ще произведе
изпита на курса.

Свещ. М. Поповъ.

Б. Р. Изпитътъ положила
курсиститѣ на 14 того. Наши-
тѣ момчета, особено селскитѣ
сж слабо музикални, затова
съ тѣхъ се работи много труд-
но, но полза все пакъ има.

Преведе Рад. Г. Лѣваковъ.

Печатница „Спасъ Поповъ“

Печатница „Спасъ Поповъ“

Печатница „Спасъ Поповъ“

Печатница „Спасъ Поповъ“

Печатница „Спасъ Поповъ“

Печатница „Спасъ Поповъ“

Печатница „Спасъ Поповъ“

Печатница „Спасъ Поповъ“

Печатница „Спасъ Поповъ“

Печатница „Спасъ Поповъ“

Печатница „Спасъ Поповъ“

Печатница „Спасъ Поповъ“

Печатница „Спасъ Поповъ“

Печатница „Спасъ Поповъ“

Печатница „Спасъ Поповъ“

Печатница „Спасъ Поповъ“

Печатница „Спасъ Поповъ“

Печатница „Спасъ Поповъ“

Печатница „Спасъ Поповъ“

Печатница „Спасъ Поповъ“

Печатница „Спасъ Поповъ“

Печатница „Спасъ Поповъ“

Печатница „Спасъ Поповъ“

Печатница „Спасъ Поповъ“

Печатница „Спасъ Поповъ“

Печатница „Спасъ Поповъ“

Печатница „Спасъ Поповъ“

Печатница „Спасъ Поповъ“

Печатница „Спасъ Поповъ“

Печатница „Спасъ Поповъ“

Печатница „Спасъ Поповъ“

Печатница „Спасъ Поповъ“

Печатница „Спасъ Поповъ“

Печатница „Спасъ Поповъ“

Печатница „Спасъ Поповъ“

Печатница „Спасъ Поповъ“

Печатница „Спасъ Поповъ“

Печатница „Спасъ Поповъ“

Печатница „Спасъ Поповъ“

Печатница „Спасъ Поповъ“

Печатница „Спасъ Поповъ“

Печатница „Спасъ Поповъ“

Печатница „Спасъ Поповъ“

Печатница „Спасъ Поповъ“

Печатница „Спасъ Поповъ“

— Но това е безцелно, учи-
телю!

— О, не! Между истината и
човѣка винаги стои земното
несвършенство на човѣка,
но, макаръ и обкръженъ отъ
множество заблуждения, чо-
вѣкъ все пакъ може да пос-
тигне една неизмѣнна истина.

— Коя именно?

— Че недостъпната нему
истина все пакъ сжществува.

Пиръ у Върховното сжщество. (И. С. Тургеневъ).

Върховното сжщество реши
да даде богатъ пиръ въ лазур-
нитѣ си чертози. И покани То
всички добродѣтели на пира.
Само добродѣтели . . . мжже
То не покани . . . само дами.

Събраха се много добродѣ-
тели — малки и голѣми. Мал-
китѣ бѣха по-приятни и по-лю-
безни отъ голѣмитѣ. Всички
изглеждаха доволни и вежливо
разговаряха помежду си, както
прилича на близки и познати.

Но ето — Върховното сжще-
ство забелѣза две прекрасни
дами, които, както изглеждаше,
сѣвсемъ не се познаваха.

Домакинтѣ хвана за ржка
едната дама и я представи на
другата.

— Благодарителностъ! —
каза То, като посочи първата.

— Благодарностъ! — приба-
ви, като посочи втората.

Дветѣ добродѣтели останаха
много зачудени, защото, от-
какъ свѣтътъ сжществува — а
сжществува той тѣй отдавна —
тѣ за пръвъ пѣтъ се срещаха.

Преведе Рад. Г. Лѣваковъ.

ХРОНИКА.

Всички вестници се зани-
маватъ съ ужасната катастро-
фа, която стана въ Военния ар-
сеналъ и която коштува живо-
та на 26 души; други 14 души
сж били тежко ранени. — Пре-
говоритѣ съ Ромѣния за ви-
дигане на секвестра сж останали
безрезультатни до сега. — Коми-
сарътъ на О. Н. г. Шаронъ
направи докладъ предъ финан-
совия комитетъ въ Парижъ по
заема. Той ще отиде и въ Же-
нева, дето ще докладва за из-
вършената отъ него работа въ
България. — Въпреки постж-
китѣ на г. Буровъ, въ Женева
не е допуснато участието на
България при разглеждане
въпроса за малцинствата. — Пра-
вительството е взело мѣрки сре-
щу евентуалнитѣ наводнения
презъ пролѣтъта. Българския
православенъ клиръ е отпра-
вилъ до О. Н. мемоаръ, въ
който се казва, че въ Югосла-
вия и Гърция на малцинства-
та се забранява дори и да че-
татъ библията на български.
Въ Македония нѣма нито единъ
български свещеникъ, а преди
войнитѣ въ сръбска Македо-

ния е имало 6 български епис-
копи, 833 свещеници, 761 цър-
кви, 641 училища съ 1013 учи-
тели и 47,000 ученици, а въ
грѣцка Македония е имало 378
български църкви, 300 свеще-
ници, 340 училища, 750 учи-
тели и 19000 ученици. Сърби-
тѣ, въ своя заслѣпенъ шови-
низъмъ, сж премахнали въ от-
къснатитѣ въ 1918 год. живи
части отъ българския народъ,
55 свещеници, 50 църкви, 492
учители и 20000 ученици. Все-
чко това свидетелствува, колко
сж пристрастни ония велики
сили, които лицемѣрно заявя-
ватъ, че договоритѣ били
справедливи.

Родителско — учителското
дружество при 1-ва Нанчова
прогимназия благодарни след-
нитѣ шуменски граждани, да
рители на безплатната учени-
ческа трапезария притази про-
гимназия, а именно: г-нъ Ди-
митъръ Михайловъ и г-нъ Ни-
кола Шамарджиевъ по 100 лв.
волни пожертвувания, г-жа Ди-
митрица Ив. Русева — 100 лв.
по случай 10 год. отъ смърт-
та на сина и Василь Русевъ
г-жа Марийка Атанасъ Тодо-
рова — 150 лв. по случай 9 го-
дини отъ смъртта на съпруга
и Атанасъ Тодоровъ. Шумен-
ска популярна банка сумата
1000 лв. волни пожертвувания.

Отъ дружеството.

Печелившитѣ предмети
отъ томболата на дружеството
на запаснитѣ офицѣри се раз-
даватъ въ офицерската коопе-
рация Опитъ всѣки присѣтст-
венъ день отъ 10—12 и отъ
17—18 часа. Раздаването ще
продължи до 25 того, следъ
която дата неполученитѣ пред-
мети оставатъ за дружеството.
13 III 929 год.

Н. Шехировъ.

По поводъ на статиитѣ,
които помѣства въ „Народенъ
Будителъ“ Н. Впр. Варненския
Митрополитъ г. Симеонъ по
свикването на Всеправослав-
ната конференция въ София
отъ Н. Впр. Софийския Митро-
политъ г. Стефанъ, въ която
конференция сж участвували
близо 20 протестантски дея-
тели и само 4 православни (а
се нарича православна и се
сѣди гледището на св. Си-
нодъ за Имака) въ пресата се
направиха отъ нѣколко мѣста
невѣрни и тенденциозни ко-
ментарии. Така в. *Варненска*
поща подъ заглавие *Дубоятъ*
— Митрополитъ Симеонъ и Ми-
трополитъ Стефанъ писа, че
Митрополитъ Симеонъ остро
нападналъ М. Стефана, защо-
то последниятъ прѣчелъ иска-
ниятъ отъ М. Симеона ново-
ржкоположенъ Архимандритъ
Андрей да стане епископъ. Ми-
трополитъ Стефанъ уж щѣлъ
да отговори на стариятъ Ми-
трополитъ Симеона, като Хри-
стовъ апостолъ — съ любовъ,
т. е. като замѣлчи и пр.

Всичко това сж праздни вест-
никарски брѣтвежи, които се
знае отъ где се черпятъ. Ми-
трополитъ Стефанъ нѣма да
отговори, защото нѣма какво

да отговаря, понеже той
свикалъ тази конференция
Протоиерей Тулешковъ, който
въ *Пастирско дѣло* се мжчи да
защити Соф. Митрополитъ,
неискренъ — Джонъ Мотъ
е и не е могѣлъ да свика
зи конференция въ чужда дѣ-
жава и въ епархията на пра-
вославенъ Митрополитъ, като
за мистификация, я нарича
всеправославна, защото това нѣ
е негово право и не е въ вла-
стта му да разиграва право-
славни епископи и митрополи-
Стариятъ Митрополитъ Симе-
онъ е по-добре осведоменъ въ
работитѣ на владичитѣ отъ
Прот. Тулешковъ. Въпросътъ
за ржкоположението на Архи-
Андрея нѣма нищо общо съ
изнасянитѣ статии.

Тѣзи статии трѣбваше да
излязатъ отъ печатъ още
налоото лѣто, много време
ди болестъта на Митрополитъ
Симеона, която болестъ станъ
причина за бързото ржко-
положение на г. Ст. Петковъ
защото бѣше нуженъ помош-
никъ за болния Митрополитъ
Скрѣбно е, че много работъ
се брѣтватъ по вестницитѣ
безъ да се държи и най-малъ
стѣтка защо, за кого и за
каково се брѣтватъ. Не нѣма
ва ненавистъ къмъ нѣкого,
стрѣхитѣ, че масонската ор-
ганизация *Имака*, която вpletъ
въ своитѣ мрежи и владичи-
ще предизвика разцепление
ще раздруса цѣлата българс-
ска църква, застава стариятъ
Митрополитъ Симеона да на-
главоболи и измжчва, за да
изнесе редица статии, които
трѣбва да ни отворятъ очи
и да предотвратятъ една ги-
лѣма опасностъ. Но ние, дре-
ситѣ хора днесъ, знаемъ всѣ
ко по добре отъ министри, че
ре и владичи. . .

Получи се въ редакцията
следната дописка: Въ село
ре — Поповско, учителитѣ на
първоначалното училище
прогимназията сж организиръ
ли вечерни седмични четени-
и беседи (сказки) за младежъ
та и по възрастнитѣ отъ село
то. Въ тия четения и беседи
засѣгатъ предимно въпроси о
стопански характеръ, меди-
на, възпитание и редъ дру-
полезни изъ областъта на на-
уката и живота въпроси. Та-
до сега презъ зимния дѣлъ
сезонъ директорътъ на пѣлн
развитото Народ. Осн. учили-
ще **М. Шарабовъ** е говори-
на следнитѣ теми: а) Микро-
би — полза и вреда отъ микро-
битѣ. б) Произходъ на земя
и появяването на живота
нея. в) Произходъ, начало
развой на езика и писмото.

Учителътъ **Д. Поповъ** —
лята на читалището въ жила
та на човѣка; у-лътъ **Т. Ми-
евъ** — що е курсъ на лева,
га се повишава и кога нама-
лява. **П. Д. Стояновъ** — по-
цедждството въ родната
страна. Изнесоха се и реди
други още въпроси.

Въ сжщото село на 23. II
год. на празника св. Харалам-
бий се празнува празникъ
на добитѣка, за която целъ
жителитѣ отъ с. Дера 2 ч. са
обѣдъ бѣха събрани въ голъ-
мия учил. салонъ, кждето сле-
водосветъ енорийския свеще-
никъ отъ с. Шереметлеръ съ-
за хубави слова по случай
празникъ, следъ което се
жи трапеза за присѣтствующи
тѣ.

с. Дера, Поповско.

Съобщава селянинъ

Платихте ли си абонаментъ